Kat. Komp.
40573
BIBLIOTHECA UNIV. IAGELL. CRACOVIENSIS
I | Mag. St. Dr. | P

Paulo.

~~Teol. 3238.~~

Canonisatio B. Vincentii a Paulo.

Cracoviae typ. Univ. (1738)

XIV. 3. 35

~~XIV. 3. 35~~

CANONISATIO
B. VINCENTII
à PAULO,

Fundatoris Presbyterorum Sæcularium Congregationis Missionis, & Societatis Puellarum, quæ Charitatis nuncupantur.

CRACOVIÆ TYPIS VNIVERSITATIS.

405737

CANONISATIO B. VINCENTII A PAULO,

Fundatoris Presbyterorum Sæcularium Congregationis Missionis, & Societatis Puellarum, quæ Charitatis nuncupantur.

CLEMENS EPISCOPUS *Servus Servorum Dei.*

Ad perpetuam rei memoriam.

§. I. SUPERNA Jerusalem, & Beata DEI viventis Civitas, in quá à cælesti Pátre-Familias unus æternæ vitæ denarius æqualiter omnibus, qui in Vinea sua operati sunt, distribuitur, habet diversa loca, & Mansiones, quas quisque pro suo accepturus est merito. Itaque anxios Apostolos de morte Chrisi, & de sua infirmitate trepidos, & de futuro præmio sollicitos, cum audivissent Petrum promptiorem animô, ac fidentiorem, & qui cæterorum Caput, & Princeps constitutus fuerat, ter Do-

minum ad Galli cantum negaturum, ſolatus eſt Chriſtus Dominus, dicens: In domo Patris mei Manſiones multæ ſunt; ſignificans his verbis, quòd nemo eorum, licet alius alio fortior, alius alio infirmior, alius alio juſtior, ab illa felici domo excluderetur, in qua multæ eſſent māſiones, nempe diverſæ meritorū in una vita æterna dignitates. Siquidem alia eſt claritas Solis, alia claritas Lunæ, alia claritas Stellarum, Stella enim a Stella differt in claritate. Et non una expreſſa eſt in Evangelio fæcunditas; nam facit aliud quidem centeſimum, aliud autem ſexageſimum, aliud vero trigeſimum: ubi centenus fructus Martyribus, ſexagenarius Virginibus, alius aliis aſſignatur. Multæ igitur in domo DEI Manſiones, non una Stellarum claritas, non idem, ſed multiplex eſt fructus; ita etiam non una eſt corona, quæ tempore perſecutionis accipitur: habet & pax coronas ſuas, quibus de varia, & multiplici congreſſione Victores, proſtrato & ſubacto adverſario, coronantur; libidinem ſubegiſſe, continentiæ palma eſt: Contra iram, contra injuriam repugnaſſe, corona patientiæ eſt: De avaritia triumphus eſt: pecuniam ſpernere: Laus eſt fidei fiducia futurorum mundi adverſa tolerare; & qui ſuperbus in proſperis non eſt, gloriam de humilitate conſequitur: & qui ad Pauperum fovendorum miſericordiam pronus eſt, retributionem Theſauri Cæleſtis adipiſcitur: & qui invidere non novit, quique unanimis, & mitis fratres ſuos diligit, dilectionis & pacis præmiô honoratur. In hoc virtutum ſtadio, ad has juſtitiæ Palmas, & Coronas accipiendas Beatus DEI Servus VINCENTIUS à PAULO non ſolùm ipſe pervenit, ſed alios etiam plurimos operâ, & exemplô ſuô perduxit. Nam tanquam ſtrenuus DEI miles deponens omne pondus & circumſtans peccatum, propoſitum ſibi certamen aliis virtute præcurrens inivit, & ad longævam uſque ſenectutem adversùs Principes, & Poteſtates, & Rectores mundi tenebrarum harum fortiter, ac legitimè certavit, & de manu Domini in terra illa beatitudine meruit coronari. Quem autem DEUS, qui facit mirabilia magna ſolûs, æternæ felicitatis

præmio

præmiô donaverat in cælis, in terris quoque signis, ac prodigiis illustrem reddere voluit, eo potissimùm tempore, quo in Galliis Novatores falsis, fictisque miraculis suos diffundere errores, pacem Catholicæ Ecclesiæ turbare, simplices ab unitate Romanæ Sedis abducere conabantur.

§. 2. Itaque divinæ obsequentes voluntati, ut ad currendam viam salutis excitentur Fideles, ut Perversorum coerceatur pravitas, & Hæreticorum confundatur improbitas, Servum DEI VINCENTIUM ab universo fideli Populo, cujus regimini supernâ dignatione immerentes præsidemus, Sanctorum cultu & honoribus colendum, ac venerandum hodiernâ die Apostolicâ authoritate decrevimus. Exultet igitur, & gaudeat Ecclesia, novum à DEO Patronum sibi oblatum esse, qui pro peccatis populi apud Dominum preces adhibeat. Laudent eum universi fideles, & eo cultu, atque iis honoribus prosequantur, quibus DEUS in Sanctis suis honoratur. In Psalmis igitur, in Hymnis, & Canticis spiritualibus, in compunctione cordis, & egenorum miseratione præclaram de mundo, ac Diabolo relatam victoriam, & spiritualem Servi Dei triumphum celebremus. Templa quidem in ejus honorem immortali DEO ædificentur; sed nos, qui Templum Dei sumus, humanæ pravitatis labe polluere, ac violare timeamus, demúsque operam, ne quid immundum, aut Profanum Templo Dei, hoc est animæ nostræ inferatur, ne offensus, sedem, quam inhabitat, derelinquat. Ejus memoriæ, & Altaribus dona, & munera offerantur; sed exhibeamus quoque corpora nostra hostiam viventem, Sanctam, Deo placentem, rationabile obsequium nostrum: Ejus denique religiosa simulacra, Sacræque Imagines in veneratione, & cultu habeantur: sed ejus virtutum egregiam formam, sanctæque conversationis imaginem divinâ opitulante gratiâ in nobis ipsis exprimere, ac repræsentare, quoad cujusque nostrum imbecillitas patitur, sollicitè studeamus.

§. 3. In humili pago, quem Ranquines dicunt Anquensis Dioecesis

ceceſis, ex pauperrimis, ſed piis parentibus natus eſt VINCENTIUS à PAULO, qui à pueritia tanquam innocens Abel Paſtor ovium fuit, & ad eum, & ad munera ejus reſpexit Dominus. Nam in innocentia vivens, de ſua parſimonia, & abſtinentia gratum Deo offerebat Sacrificium pietatis; ſiquidem farinam, dum à mola rediret, & panem ſibi in tenuem victum à Parentibus traditum, pauperibus diſtribuebat, impendens virtuti, quod propriæ ſubtrahebat ſuſtentationi, ut fieret refectio pauperum abſtinentia jejunantis, Ardentem enim pii adoleſcentuli charitatem paupertas non retardabat, licèt parvum eſſet, quod poſſet de ſua facultate decerpere, tamen animi magnitudine, cenſûs anguſtiam ſuperabat. Itaque dimidium ſcutum, quod quotidianâ parſimoniâ & induſtriâ, frugalitate è ſuis laboribus minutatim, collegerat, occurrenti miſero totum elargitus eſt, ad exemplum illius pauperculæ viduæ, quæ à Domino meruit laudari, quia non ex eo quod abundabat illi, ſed de penuria ſua omnia, quæ habuit, miſit totum victum ſuum.

§. 4. Ab agreſti, & paſtoritia vita avocatus à patre Aquas miſſus eſt, ut in convictu Fratrum Ordinis Sancti FRANCISCI literis operam daret, Id autem ſeduló, ac diligenter executus eſt, eâ morum integritate, & erga Deum pietate ſe gerens, ut æqualibus exemplo majoribus admirationi fuerit. Hinc Toloſæ, deinde Ceſareæ Auguſtæ in Theologiæ Studijs operâ diligenter poſita, caſtus, humilis, & modeſtus, & quales in ſortem Domini vocatos eſſe decet, per omnes Eccleſiaſticos Ordines ad Sacerdotii ſublimem dignitatem aſcendit.

§. 5. Vix autem fuerat Sacerdotali honore inſignitus, inſcius, & abſens; cùm fama ejus probitatis, & doctrinæ increbuiſſet, ad pinguem beneficii præbendam nominatus eſt, quam, ut reſcivit, ſine judiciali controverſia ſe adipiſci non poſſe, ſponte, ac libenter dimiſit; nam amans potiùs injuriam accipere, & fraudem pati, quàm judicio cum fratre contendere, uberi voluit carere proventu, quem ſine lite ab Eccleſiaſtico viro, ut ipſe aiebat, omnino fugiendâ, conſequi non potuiſſet. §. 6.

§. 6. Interea ne aliis oneri esset, sed sibi, & pauperi Matri victum honestis laboribus, & laudabili industriâ subministraret humaniores literas in castro non ignobili, quod Bussetum vocant, Diœcesis Tolosanæ, deinde in ipsa Urbe edocuit. Et quoniam ejus potissima cura, & vigil sollicitudo erat adolescentum mentes non rerum divinarum sterili dumtaxat notitia instruere, sed eorum animos ad cœlestem sapientiam amplectendam impellere, & mores ad sublimem Christianæ professionis virtutem, & sanctitatem informare, Nobiles viri certatim filios suos ejus curæ committebant, ut in via Domini, & Sanctorum scientiâ sub tanti viri proficerent Evangelicâ disciplinâ, & pietatis magisterio.

§. 7. Profectus Massiliam, ut pecuniam, quæ ex credito relictæ sibi hæreditatis debebatur, acciperet, cûm Massiliam Narbonem versus remeaturus Tolosam secundo vento navigaret, in Turcas incidit, qui navis Magistro, aliisque interemptis Vincentium sagittâ vulneratum, vestibus exutum, & catenis onustum in Africam captivum abduxerunt. Multa & gravia à Turcarum sævitia ne legem Domini sui desereret passus est, sciens non esse condignas passiones hujus temporis ad futuram gloriam quæ revelabitur in nobis.

§ 8. Narrant, cum fortè unum è conservis suis sub gravi catenarum pondere miserè laborantem conspexisset, nec ad sublevandas miseri illius angustias haberet quod traderet, se ipsum dedisse in vincula, ut corporis sui dispendio alienam redimeret calamitatem. Duris agrorum culturæ laboribus immiti ab hero addictus fuerat, qui ultimus extitit, (nam tres toto captivitatis tempore habuit) eumque sæpe consueverat una ex concubinis herilibus adire, quæ à nativitate professione Mahumetana, Christianæ tamen Religionis instituta, & fidem audiendi percupida erat. Quâdam die cûm plura de Deo, & Christianâ Religione rogasset, jussit, ut aliquid cantaret ex Canticis Sion. Tunc verò Servus Dei Psalmum illum (super flumina Babylonis

illic

illic sedimus, & flevimus) aliaque pia carmina cecinit; dum autem ad incircumcisas Mahumetanæ aures Sacrum Domini canticum ex ore VINCENTii resonabat, DEUS operatus est in corde profanæ fæminæ, ut aliquam cœlestis dulcedinis svavitatem persentiret. Itaque domum regressa maritum qui à Christiana fide, ut Mahumetis sequeretur deliramenta, defecerat, convenit, eumque reprehendit Religionem suam reliquisse, quam optimam esse censebat, tum ex iis, quæ de ore servi audierat, tum ex inusitata voluptate quam ex cantico perceperat quantâ neque in majorum suorum paradiso se fruituram, esse sperabat. Verbis fæminæ commotus impius ille respexit fœditatem suam, eamque damnavit, atque exuere decrevit, adjuvantibus monitis, & orationibus probi famuli sui VINCENTii, qui cum re compositâ parvâ naviculâ, è Turcarum manibus in Gallias aufugit, ibique à VINCENTio Apostolicæ Sedis Avenionensi Pro-Legato exhibitus, Sacris servatis ritibus, impositâque pœnitentiâ Ecclesiæ reconciliatus est.

§. 9. Romam deinde Servus Dei se contulit, ut sacras Martyrum veneraretur exuvias, quorum sanguine expiata Urbs, quæ fuerat Sedes superstitionis, facta est Mater, & Magistra Religionis, & ut ad sepulchra Apostolorum se prosterneret, & Cathedram Petri adoraret cujus dignitas etiam in indigno herede non deficit.

§. 10. Reversus in Gallias, suadente eximiâ pietate virô Petro Berullo auctore Congregationis Oratorii JESU, & postea Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali, primùm in Parisiensi, deinde in Lugdunensi Diœcesi Parochiam administrandam suscepit, ubi factus forma gregis ex animo oves sibi commissas dirigens in viam Domini verbô pavit, & exemplô. Et quoniam messis quidem multa Operarii autem pauci juniores Clericos in ædibus suis alendos, educandosque excepit, quibus cum communem vitam agens eos in lege Domini instruebat, ut ad majorem provecti ætatem possent verbo Dei, & doctrina salubri Ecclesiam Domini ædificare.

§. 11.

§. 11. Fama pietatis VINCENTII, & odor bonæ ejus conversationis pervenit ad Sanctum FRANCISCUM SALESIUM, qui eum Sanctimonialibus Visitationis nuncupatis, quarum Monasterium nuper Parisiis erectum fuerat, præposuit: in commisso autem sibi difficili ministerio vigil Sacrarum Ancillarum custos, & prudens animarum rector ostendit, & opere comprobavit, quàm verum, & rectum esset judicium Sanctissimi Præsulis, qui sacerdotem VINCENTIO digniorem nullum se nosse palàm affirmabat. Porrò per quadraginta annos singulari prudentiâ, curâ, & sollicitudine, Sacris illis Virginibus ad viam salutis Beatus Dei Servus consuluit, ut quæ à carnali concupiscentia recedentes tàm carne, quàm mente se DEO voverant, consummarent opus suum, & ad Dei munera per Divina præcepta pervenirent.

§. 12. Sed flagrans VINCENTII Charitas haud intra Sanctimonialium claustra continebatur, sed cùm probè intelligeret nullam esse excellentiorem, præstantioremque curam, quàm quæ curandis, sanandisque animis collocatur, ad ineundam spiritualem pugnam contra concupiscentiam carnis, & pravitatem mundi, contra superbiam, & malitiam sæculi, contra calamitates, & miserias filiorum Adam, contra parvulorum ignorantiam, contra demum spirituales nequitias instruxit exercitus fortium, qui præliarentur prælia Domini. Nam anno millesimo sexcentesimo vigesimo quinto instituit Congregationem Presbyterorum Sæcularium Missionis, qui contemptis atque desertis mundi hujus illecebris in communem vitam castissimam, sanctissimamque congregati, nihil proprium habentes, simul ætatem agerent, viventes in orationibus, in lectionibus, in exhortationibus, aliisque spiritualibus exercitiis, quibus Clericos Sæculares in scientia Domini, in Ecclesiasticis ritibus, & sacrô instruerent ministeriô, Laicos autem mandatorum Divinorum, rerumque cœlestium meditatione eis propositâ ad viam salutis currendam accenderent: qui perpetuô votô ad peragendum Apostolicum Sacrarum Missionum opus, præsertim in Pagis, in Vil-

lis, locisque Campestribus, ubi jacentibus in tenebris, & umbra mortis raró Evangelicæ veritatis lumen affulget, se Deo obstringerent: qui nullâ superbiâ tumidi, nullâ pervicaciâ turbulenti, nullâ invidentiâ lividi, sed modesti, verecundi, pacati, concordissimam vitam, & intentissimam in Deum, proximique salutem, gratissimum munus omnium bonorum datori offerrent.

§. 13. Christiana autem Charitas erga Proximum, quæ a Charitate Dei tamquam à fonte proficiscitur, & mirabili quodam modo tanquam gradibus per eam ad perfectum DEI amorem ascenditur, non solùm providet saluti animarum, sed etiam corporis indigentiis consulit. Itaque Servus DEI perfectâ ardens charitate, & animis, & Corporibus subvenire, ac benefacere satagebat, agebatque, quantùm poterat, ut proximus salvus corpore, salvusque animô esset, ita tamen, ut omnem corporum curam ad salutem animarum, de qua potissima debet esse sollicitudo, referret. Quamobrem totis miserationis visceribus compatiens calamitatibus, & angustiis miserorum, præsertim ægrotantium, Senum, Puerorum, Puellarumque, qui viribus infirmi, ac debiles sibi succurrere non valentes, sæpe necessariò destituti auxiliô, suis miseriis opprimuntur, Societatem Puellarum Charitatis nuncupatarum fundavit, quæ Senibus, Pueris, egenis, & omnis generis ægrotantibus curandis inserviendisque diû noctuque allaborarent.

§. 14. Præterea non solùm in singulis Urbium, sed etiam Pagorum, & Villarum parœciis sodalitates Matronarum instituit, quarum sollicitâ curâ, & diligenti sollicitudine miserorum pressuræ, & angustiæ levarentur, ægrotantibus remedia tam Corporalia, quàm Spiritualia, calamitosis opes atque auxilium, egentibus pecunia, nudis vestimenta, afflictis consolatio afferretur; Erigendas etiam curavit, variisque in locis jam antè erectas adjuvit, maximeque promovit Societates Puellarum Crucis, Providentiæ, & Sanctæ Genovefæ, à quibus educarentur, instruerenturque in fæmineis opificiis, honestisque moribus

bus pauperes puellæ, ne in maturiorem ætatem adultæ ignorantiâ Dominicæ legis,aut Divinorum Mysteriorum inscitiâ laberentur, vel otiosæ discerent circumire Domos, & loquentes, quæ non oportet retrò Satanam converterentur, vel manibus laborare nescientes domesticis oppressæ difficultatibus ad flagitia, & peccatá, inopiâ & egestate impellerentur.

§. 15. Insuper hospitium pro amentibus custodiendis, Domum ad immorigeros adolescentes corrigendos, & amplum hospitale ad fovendos, alendosque Senes, & Artifices, qui ad sibi victum manibus suis quærendum impotentes, calamitate aliquâ evaserunt, ædificavit. Demum valetudinaria pro infirmis Remigibus, qui priùs in antra more bestiarum detrudebantur, Parisiis & Massiliæ eò enixè procurante regiâ liberalitate constructa, & dotata fuêre, in quæ miseri illi ægritudine laborantes translati, & Spiritualibus, & Corporalibus subsidiis recreantur.

§. 16. Eximia enim VINCENTII probitas, vitæque integritas eò magis, magisque in diem elucens, quò studiosiùs ab ipso occultabatur, claræ memoriæ Ludovico XIII. Galliarum Regi innotuerat, ideoque vivens ejus operâ ad distribuendas occultas elèëmosynas, ejusque consiliō in nominandis Clericis ad Episcopales Cathedras, & Ecclesiastica beneficia utebatur: moriens in ultimo illo agone VINCENTIUM sibi adjutorem, consultoremque esse voluit.

§. 17. Post verò illius obitum claræ memoriæ Anna Austriaca illius uxor, & Galliarum Regina eum licèt reluctantem, & invitum in sanctius conscientiæ consilium adscivit; ipse autem ubique, & in Palatio inter aulicos, & domi inter suos Missionis alumnos, & in foro inter Cives, & in privatis domibus inter egentes, & calamitosos, & in publicis hospitalibus inter Senes, & ægrotos, & in villis, ac pagis inter villicos, & agrestes, & in Sacrarum Virginum asceteriis, & in Ecclesiasticis Clericorum conventibus, & ubique inter omnes, charitatis officia obibat, sanctitatis lucem diffundebat, bonum Christi odo-

tem disseminabat, siquidem in regia domo sæculi vanitate contemptâ, & divitiis, ac honoribus conculcatis ad DEUM conversas, & in Cælo fixas omnes cogitationes suas habebat. Itaque ejus præcipua cura fuit, ut Parochialibus Præbendis, Ecclesiasticis dignitatibus, & beneficiis, quæ sunt bona pauperum, & patrimonium Christi digniores præficerentur, & cum Nobiles viri filios suos commendarent, & promissis aut minis urgerent, vel speranda præmia irrisit, vel prætentas minas calcavit. Neque anima fortis & robusta detrimento hereditatis Christi, & Crucis dispendio potentes sibi optavit amicos, aut de comminatis malis trepida inimicos formidavit.

§. 18. Inter suos autem Sacrarum Missionum Socios, quos secum præsertim ad rusticos, & agrestes fidei Catholicæ mysteria & divina præcepta edocendos voto obligari, tum etiam clero ritè instituendo, aliisque charitatis operibus addici voluerat, robore accinctus ex alto, toto peregrinationis, ac conversationis suæ tempore fidelem se Ministrum, strenuumque, ac indefessum vineæ Domini cultorem, atque operarium exhibuit.

§. 19. Cùm autem illorum regimen, non ut quidam, vim fecisset, ut adipisceretur, sed vim passus esset, ut acciperet, ita versabatur, ut omnes intimis charitatis visceribus complecteretur. Curabat enim, ne quem tristitia affligeret, ne cogitatio secularis urgeret, & vigili pietatis dispensatione providebat, ne illum nimius labor gravaret, ne nimiâ hic quiete torpesceret, alentes corpore avocans à desidia, ferventes spiritu cogens ad requiem, svave Christi jugum omnibus allevans, & quidquid Diabolus injecisset; omnes in Sanctam Animarum societatem, & perfectam Christi charitatem, unitos ad currendum Christianarum virtutum stadium, verbô, & exemplô animabat.

§. 20. Ipse autem, qui omnibus Sanctitatis meritô, & dignitatis gradu anteibat, humili animi demissione inferior erat; semetipsum palàm hominem dictabat nihili, filium villici, & olim gregis addictum custodiæ, perpetuâ suæ Congregationis

præfecturâ

præfecturâ in generali conventu se ineptum & imparem muneri ferendo præ humilitate affirmans se abdicavit, & efflagitanti in locum sui alium substitui, ab iteratis totius Conventûs precibus vis ei quodammodo illata est, ut imposterum exerceret. Etenim quò sublimiùs ad Sanctitatis altitudinem, DEUM cognoscendo, & amando ascendebat, eò inferiùs agnitione & contemptu sui se demittebat; ideo vilissima quæque domûs obibat officia, & sæpe genibus flexis & fluentibus lachrymis veniam à suis petebat, quòd malis exemplis aliorum animos offendisset. Ob eximia pietatis opera excellentesque virtutes summam gratiam adeptus erat in aula regia: Plurimi enim faciebat eum Galliarum Regina, & apud omnes tum Episcopos, tum Cardinales, aliosque Optimates, & Ecclesiasticos, & Seculares, & apud omnes cujusvis generis statûs, & conditionis homines magno in honore, & existimatione habebatur. Ipse verò coram DEO omnium bonorum datore humilians se, nihil vanum aut superbum, nihil procax aut inverecundum, nihil intemperans aut immoderatum, vel in opere, vel in sermone præ se ferebat, sed omnia ordinata, & ad Christianam disciplinam, & Evangelicam Sanctitatem composita apertè ostendebat, nihil intus latere tenebrarum, ubi foris tanta lux virtutum præfulgebat.

§. 21. Temporum iniquitas & Civilium bellorum tumultus Galliarum Cleri sanctitatem, invectâ ignorantiâ corruptisque moribus labefactaverat, ad reparandum decorem Domûs DEI, restituendamque Ecclesiasticam Disciplinam, vires omnes & cogitationes suas VINCENTIUS intendit. Itaque ut restauraretur Ecclesiasticæ Disciplinæ vigor, qui languore vitiorum enervatus fuerat, Religiosas Domos recipiendis Clericis, qui ad Sacros Ordines promovendi essent, assignavit, eosque in Sacris Ritibus peragendis, sanctisque moribus efformandis, qui ad gradûs dignitatem responderent, per se suosque Missionis Socios instruendos curavit. Hinc autem Sacrarum Cæremonia-

rum nitor, & venerabilis observantia in multas Galliarum Ecclesias revocata est.

§. 22 Insuper cætus adunavit Sacerdotum, qui statutis diebus de Divinis rebus inter se conferrent, & se in sacris disputationibus exercerent, ut potentes essent exhortari in doctrina sana, & eos, qui contradicunt arguere.

§. 23. Exemplô autem Moysis, qui priusquam à DEO præficeretur Israëlitico Populo, ut eum è captivitate liberatum per desertum ad sacrificandum DEO in Monte, & deinde ad Terram promissionis deduceret, à strepitu Pharaonis aulæ aufugit in solitudinem: ita Clericis in sortem Domini vocatis, qui in hujus mortalis vitæ terra deserta, & inaquosa ad Altare Domini ministrantes verbô, & exemplô Sanctæ DEI Plebi tendenti ad Cœlestem patriam excussô Diabolicæ captivitatis jugô præire debent, author fuit, ut priusquam ad Ecclesiasticos gradus ascenderent, à mundanis tumultibus in Sanctam secedentes solitudinem per aliquot dies Divinis rebus meditandis, contemplandisque sui muneris officiis vacarent.

§. 24. Profectò non solùm DEI Servus VINCENTius egregius fuit Ministrorum Altaris Institutor, sed & boni, & fidelis Dispensatoris formam in se exhibuit. Nam erat veluti omnium egentium, & miserorum perfugium, & cujusvis generis pauperes, erogatis etiam nonnunquam, quæ sibi, suisque Missionum sociis videbantur necessaria, ita largis sublevabat Eleëmosynis, ut communiter Pauperum Pater nuncuparetur. Assiduam, licèt jam provectus esset ætate, Apostolicò Sacrarum Missionum ministerio dabat operam, huc illuc alis charitatis super omnem laborem, & super senilis ætatis vires volitans, lucem Evangelicæ veritatis, & divinorum mandatorum scientiam ambulantibus in tenebris, & vitiorum caligine præferebat, præsertim pauperrimis villarum, & pagorum incolis, quos lumine Christianæ Fidei destitutos, in ignorantiæ nocte per devia aberrantes, in viam Domini reducebat. Et quoniam Charitas mensu-

ram

ram non habet, Servi DEI virtus Galliarum terminis restricta non est, sed longè latèque diffusa eluxit: nam ad amplificandam fidem & pietatem Evangelicos misit ex suis Alumnis Operarios non solùm in Italiam, Poloniam, Scotiam, Hyberniam, sed etiam ad barbaros, & Indos, nostrisque terris dissociatas Gentes, quas suorum Alumnorum operâ dispulsis Idololatriæ tenebris ad lucem veritatis adduxit.

§. 25. In remotis autem provinciis animarum salutem expetens, corporum etiam egestatibus consulere non omittebat, ut per temporalia subsidia carnales homines ad DEUM attraheret. Itaque non modo Lotharingiam, Campaniam, Picardiam, peste, fame, belloque vastatas largiter refecit missis ingentibus pecuniarum summis, ad quas distribuendas fideli operâ Puellarum Charitatis utebatur, sed in aliis etiam remotissimis regionibus, hominibus inopiâ, aut calamitate aliquâ laborantibus subvenit. Et cùm ipsa Parisiorum Civitas ingenti annonæ penuriâ gravissimè vexaretur, domi suæ ad duo millia pauperum sustentavit.

§. 26. Et quamquam variis multisque tum Regiæ aulæ, tum suæ Congregationis, aliorumque locorum, quæ fundaverat, vel quorum curam habebat, distentus negotiis esset, in quibus omnibus indefessam ad DEI gloriam navabat operam, tamen omnium necessitatibus subveniebat, omnium sublevabat angustias, nullum à se repellebat, omnes in CHRISTO complectebatur. Profectò mirum erat, quòd nemini ad se negaret aditum, faciles omnium postulationibus accomodaret aures, blandè responderet, comiter exciperet, nullius concitaret invidiam, sed omnibus omnia factus, aliorum curaret corpora, aliorum sanaret spiritus, & prout quisque indigens erat, aut vestimentis, aut sumptibus, aut doctrinâ, vestiret, aleret, instrueret, ostendens quemadmodum, etsi non omnibus omnia, omnibus tamen charitas, nulli debeatur injuria. Etenim injurias quæ ab aliis sibi propter justitiam inferebantur, tantùm abfuit, ut cùm facilè posset,

lè posset, ulcisceretur, quin neque unquam de illis queri auditus fuerit, quia de se humiliter sentiens, illas, si quando accipiebat, meritò se pati judicabat. Itaque adeò patienti animō eas tulit, ut à convicium sibi faciente veniam flexis genibus petiverit, percutienti autem maxillam, alteram humiliter præbuerit.

§. 27. Militibus cæcâ rabie, & insano furore infortunatum quemdam artificem jam vulneratum nudis gladiis, ut morti traderent, persequentibus, corpus suum opposuit, & se in apertum vitæ discrimen objecit, ut DEO lucraretur, quem è faucibus præsentis mortis periculo capitis & sanguinis sui eripuisset, & quidem tantâ tamque inusitatâ animi fortitudine attonitis, & verbis Servi DEI mollitis militum animis, pacati recesserunt; miser autem ille vivus evasit.

§. 28. Sed quoniam Dominicus ager, cujus nos operarii sumus, rorante desuper gratiâ DEI, fide munitur, jejuniis exercetur, elèêmosynis seritur, orationibus fecundatur; ideo Beatus VINCENTius, ne mortalis corporis spirituali culturâ neglectâ, generosum germen periret, & innascentibus spinis, ac tribulis ea producerentur, quæ urenda sunt flammis, non quæ Dominicis horreis reconduntur, membra sua domare ciliciô, conterere jejuniis, aliisque pœnitentiæ operibus, præcipuè in communibus totius Galliarum Regni, & Catholicæ Ecclesiæ calamitatibus consvevit.

§. 29. Si in negotio aliquo gravi, & difficili sententiam rogatus, responsum dare cogeretur, aut si aliquid arduum, & insolitum faciendum sibi propositum esset, DEUM, ut Sanctus Rex David, priusquam rem aggrederetur, consulebat, & supplex à Patre luminum postulabat, ut menti suæ lucem ejus claritatis infunderet, quâ & quæ respondenda, aut agenda essent, perspiceret, & quæ cognita, & perfecta essent, Divinâ præveniente gratiâ sequeretur, & quod bonum, & placitum DEO esset, eâ adjuvante perficeret; quoties è cubiculo domûs suæ prodibat in publicum

publicum se coram DEO in terram prosternebat, & divinam opem enixis, sed brevibus precibus implorabat, ne transiens, licèt invitus, per semitas sæculi, & terrena, ac mundana tractans, cænô filiorum hominum inquinaretur. Ubi verò domum rediverat, intrabat secreta cordis sui, & latitantem conscientiam, ad examen vocabat, & cogitationibus inter se invicem accusantibus, aut etiam defendentibus sollicitè inquirebat, studiosè emendabat, severè puniebat; si quid imprudens ex ore excidisset, aut incautè operatus esset. Adeò diligens erat in custodiendis viis Domini, qui mandavit mandata sua custodiri nimis.

§. 30. Assiduæ autem orationi deditus à divinarum rerum contemplatione nullis turbis, nullis rebus aut lætis, aut tristibus abstrahebatur. DEUM enim semper præsentem menti habebat, & in ejus conspectu stabat; omnia autem, quæ ipsius oculis obversabantur, diligenti curâ, sanctâque industriâ effecerat, ut rerum omnium Creatorem in ejus mentem revocarent, & DEI gloriam, divinasque laudes ei suo modo loquentes ad cœlestem pulchritudinem contemplandam excitarent. Itaque semper modestus, & mitis, mansuetus, & benignus, in omnibus mirabili animi æqualitate utens, neque lætis efferebatur, neque turbabatur adversis, quia cum Prophetâ dicere poterat: Providebam Dominum in conspectu meo semper, quoniam à dextris est mihi, ne commovear.

§. 31. Ab incruento Altaris Sacrificio nunquam abstinuit, ita vivens, ut quotidiè offerre posset. Et quia nonnullis ante obitum mensibus ob tibiarum morbum gravissimè adauctum pedibus insistere nequibat, aderat quotidiè Missæ Sacrificio, & Pane Angelico refectus post humilem gratiarum actionem solemnes Ecclesiæ preces pro Agonizantibus præscriptas veluti propediem ex corporeo carcere ad cœlestem Patriam migraturus pro animi sensu recitabat.

32. Vivâ enim in DEUM fide animabatur, cujus dum vixit

strenuus defensor, & propugnator fuit; nam exortâ in Galliis hæreticâ tempestate, quæ turbine suo cuncta turbaverat, ingemuit DEI Servus, postquam sensit Catholicam Fidem in plerisque Janseniana labe violari, & ab Hæreticorum astutia plurimorum illudente simplicitati ex omni ordine multos in pravum sensum trahi. Itaque sancto DEI zelo succensus contra communes hostes arma fidei arripienda censuit, & quærens DEO, non hominibus placere, Sacros Ecclesiæ Pastores excitavit, ut supra Christi Domini ovile excubias agentes, non sinerent Lupos rapaces Dominicas oves latentes occidere. Itaque eo, quantùm poterat, hortante, ac suadente, octoginta quinque Galliarum Episcopi, quibus postea alii adjuncti sunt, clam irrepentem morbum, & latentem pestem ad culmen Apostolatûs, ad Cathedram Petri detulerunt, ad quam pericula quæque, & scandala in regno DEI emergentia, ea præsertim quæ fidem lædunt, referenda sunt, ut ibi potissimùm damna fidei resarciantur, ubi nequit fides sentire defectum. Itaque datis ad felicis recordationis INNOCENTIUM X. Prædecessorem Nostrum literis Galliarum Præsules humillimis precibus postularunt, ut Apostolico ore pullulantes damnarentur errores, quo suis constabilita regulis Ecclesia, & eo, quod illi timebant, pronuntiationis justæ firmata Decreto, improbis ad eam aditus patere non posset, qui perversis instructi verborum ambagibus, & callidis argumentorum argutiis sub imagine Catholicæ fidei disputantes, & pestiferum exhalantes virus hominum rectè sentientium in deteriorem partem corda corrumpere, & totam veri dogmatis de libero arbitrio, & Gratiâ DEI, & hominum redemptione per passionem, & mortem CHRISTI Domini quærebant evertere veritatem.

§. 33. Ubi verò responsum Româ venit, Decretum Successoris Petri submissâ animi veneratione suscepit, & exultans in Domino Sententiâ Apostolicæ Sedis causam finitam esse, ut tandem finiretur error, summô studiô allaboravit; & prima ejus

cura, ac sollicitudo fuit, ut ab omnibus Religiosis Cœtibus, quos ipse fundaverat, vel quorum curam gerebat, ut occulta Catholicæ Fidei inimica pestis arceretur, ne rabidæ alicujus partis contagione sana quoque membra corrumperentur. Præterea magnam noscens esse pietatem, prodere latebras impiorum, & ipsum in eis, cui serviunt, Diabolum debellare Apostolicâ libertate, qualis in negotio fidei Servum DEI decet, Regem, Reginam, Regiosque Ministros commonere non destitit, ut debitis pœnis contumaces ad obedientiam inducerent, pertinaces verò in suis erroribus è toto Galliarum Regno tanquam pestiferam luem propellerent, atque ita Secularis districtio prodesset Ecclesiasticæ lenitati, quæ etsi Sacerdotali contenta judicio cruentas refugit ultiones, severis tamen Christianorum Principum constitutionibus adjuvatur, dum ad spirituale nonnunquam recurrunt remedium, qui timent corporis supplicium.

§. 34. Demùm plenus dierum, & meritorum, cùm ad octogesimum quintum suæ ætatis annum pervenisset, non minùs seniô, quàm corporis laboribus, quos pietatis operibus, & animarum saluti jugiter intentus, alacriter susceperat, & ad extremum usque spiritum fortiter toleraverat fractus, & Ecclesiæ Sacramentis munitus, cœlestia anhelans, terrena despiciens, Sacerdotibus extrema Religionis officia præbentibus ad verba illa sibi familiaria: DEUS in adjutorium meum intende: Respondens, Domine ad adjuvandum me festina; non de suâ virtute, sed de Divino adjutorio confisus, Parisiis in domo Sancti LAZARI Presbyterorum Sæcularium Congregationis Missionum, feliciter cursum consummavit quinto Kalendas Octobris Annô millesimô sexcentesimô sexagesimô.

§. 35. Post ejus mortem longè, latèque fama Sanctitatis percrebuit, quam etiam multis DEUS contestatus est signis & miraculis, quibus admirabilis ejus Providentia abundantiorem exanimis Servi sui reliquiis venerationem conciliavit, decla-

 rans

rans, quanto in honore apud DEUM ejus anima esset, cum apud ejus Corpus, quod vitâ emigrante tanquam deforme remanserat, tam evidenter præsens vitæ Dator apparet.

§. 36. Itaque Parisiis duo Processus, ut moris est, authoritate ordinariâ constructi fuerunt, alter super fama Sanctitatis, virtutibus, & miraculis; alter verò super cultu non exhibito, quibus permissu felicis recordationis CLEMENTIS XI. Prædecessoris Nostri apertis, eorumque validitate in Sacrorum Rituum Congregatione approbatâ, die quartâ mensis Octobris Annô Domini millesimô septingentesimô nonô, commissio Introductionis causæ signata fuit, subinde præmissis omnibus quæ ex Apostolicæ Sedis præscripto in hisce causis exiguntur, tractatum est, an constaret de virtutibus Theologalibus, & Cardinalibus in gradu heroico; post ultimam autem Congregationem Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium sacris Ritibus Præpositorum, quæ generalis fuit, piæ memoriæ BENEDICTUS XIII. qui nobis in Pontificatu præcessit die vigesimâ primâ Mensis Septembris Annô Domini millesimô septingentesimô vigesimô septimô decretum videlicet constare de virtutibus, tum Theologalibus, tum Cardinalibus in gradu heroico publicari mandavit.

§. 37. Ventum est deinde ad examen miraculorum, quod peractum fuit in tribus Congregationibus, quarum ultima generalis habita fuit die decimâ secundâ Mensis Julii ejusdem anni, & approbata fuerunt quatuor miracula, scilicet: Primum subitæ sanationis Claudii Josephi Compoin à cæcitate. Secundum instantaneæ largitionis loquelæ, & virium Mariæ Annæ Lhullier puellæ octenni à nativitate mutæ, & ad motum artuum inferiorum impotenti; Tertium instantaneæ sanationis Sororis Mathurinæ Guerin ab inveterato, & maligno ulcere in tibiâ. Quartum verò subitæ sanationis Alexandri Philippi le grand ab inveterata, & contumaci paralysi.

§. 38. Quod autem de miraculis à præfatâ Rituum Congregatione

gatione judicatum fuit, idem BENEDICTUS Prædecessor Noster confirmans, ejusdemque Rituum Congregationis esse locum solemni Servi DEI Beatificationi pronuntiantis Decreto annuens die decimâ tertiâ mensis Augusti Annô Domini millesimô septingentesimô vigesimô nonô, VINCENTIUM à PAULO in Beatorum numerum adscripsit, & ut de Beato DEI Servo quotannis die anniversariâ felicis ejus obitûs quibusdam in locis Officium recitaretur, & celebraretur Missa de Confessore non Pontifice juxta Rubricas Breviarii, & Missalis Romani Apostolicâ authoritate indulsit, ac deindè ut ejusdem Servi Dei nomen inter Sanctos, qui in Romano Martyrologio leguntur referretur, & propriæ de eodem Beato VINCENTIO lectiones à prænominata Rituum Congregatione audito fidei Promotore approbatæ in secundo Nocturno publicè recitarentur permisit.

§. 39. Expeditis postea literis remissorialibus, & compulsorialibus pro conficiendo consueto Authoritate Apostolicâ processu super novis miraculis, quæ supervenerant post decretam ejusdem Servi Dei Beatificationem, eôque ad Urbem delatô, & ejusdem validitate recognitâ, præmissis consvetis Congregationibus præparatoriis & antipræparatoriis nuncupatis, miraculorum examen delatum est ad Nos, qui eidem BENEDICTO XIII. in Sacro Apostolatûs onere Divinâ disponente Bonitate successimus, & Congregatione generali coram Nobis habitâ die trigesimâ mensis Januarii Annô Domini millesimô septingentesimô trigesimô sextô, auditis Venerabilium Fratrum Nostrorum sententiis, post imploratum Divinæ opis præsidium die vigesimâ quartâ mensis Junii ejusdem Anni, duo ex septem, quæ afferebantur miraculis, plenè approbavimus, videlicet: Primum, instantaneæ sanationis Mariæ Teresiæ à Sancto Basilio à putridis, & diuturnis ulceribus cum longâ & contumaci urinæ retentione, atque enormi hydrope: Et secundum, instantaneæ sanationis Francisci Richer ab hernia perfecta, inveterata & desperata.

§. 40.

§. 40. Quod cùm à Nobis peractum fuisset, habitâ iterum coram Nobis generali Congregatione, in deliberatione positum est, an tutò procedi posset ad solemnem Beati VINCENTII à PAULO Canonizationem, & unanimi voto Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, assentientibus, decretum de peragenda Canonizatione solemniter pronuntiavimus.

§. 41. Pluribus mensibus postea elapsis Nos Consistorium secretum de more convocari jussimus, in quo dilectus Filius Antonius Felix tituli Sanctæ Praxedis Presbyter Cardinalis, Zondadarius nuncupatus; suo, & totius Congregationis sacrorum Rituum nominè primùm retulit, Scripturas, Processum, omniaque causæ acta ritè confecta fuisse, & plenissimam Authoritatis, & legitimæ probationis vim obtinere, deinde Beati VINCENTII vitâ, virtutibus, ac miraculis diligenter expositis, se & cæteros dictæ Congregationis Cardinales unanimi suffragio censere, Beatum VINCENTIUM, si ità nobis videretur, posse in Sanctorum Cathalogum adscribi, in quorum sententiam reliqui omnes Cardinales, qui præsentes aderant, concesserunt.

§. 42. Quare in tam sancto, ac gravi negotio nihil omninò necessariæ diligentiæ prætermittentes ex more, institutoque Majorum decrevimus, ut ad ulteriora procederetur, & post non nullos dies publicô Consistoriô congregatô, in eo dilectus filius Thomas Antamorus Consistorialis Aulæ nostræ Advocatus, eximiâ Beati VINCENTII charitate, vitæ innocentiâ, & miraculis copiosè enarratis, Charissimi in Christo filii nostri Ludovici Francorum Regis Christianissimi, & Charissimæ in Christo filiæ nostræ Mariæ eorumdem Francorum Reginæ Christianissimæ ejus Conjugis, aliorum Catholicorum Principum, nec non Venerabilium Fratrum nostrorum Archi-Episcoporum & Episcoporum, & universi Cleri Regni Galliarum, totiusque insuper Congregationis Presbyterorum Secularium Missionis nomine, ut Beatum VINCENTIUM in Sanctorum cathalogum referre vellemus, suppliciter à Nobis postulavit. Nos autem pro

rei gra-

rei graviſſimæ magnitudine maturiùs adhuc cum Venerabilibus Fratribus noſtris Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus, & cæteris Archiepiſcopis, & Epiſcopis deliberandum eſſe cenſentes, publicas orationes, & jejunia indiximus, atque omnes Chriſti Fideles hortati ſumus, ut Deum Nobiſcum precarentur, ut daret Nobis Spiritum Sapientiæ, & intellectûs, quò hæc arcana cœleſtia, quæ ratione humanâ comprehendi non poſſunt, cognoſceremus, & illuminaret oculos mentis noſtræ, ut quid in hac graviſſima Cauſa ſecundùm divinum beneplacitum ſtatuendum eſſet, perſpiceremus.

§. 43. Deinde aliud Conſiſtorium ſemipublicum à Nobis habitum eſt, in quo etiam Patriarchas, Archiepiſcopos, & Epiſcopos in Curia Romana exiſtentes, Protonotarios quoque noſtros, qui ex numero dicuntur, & Sacri Palatii Apoſtolici Cauſarum Auditores intereſſe juſſimus, quibus præſentibus cum plura à Nobis de eximiâ Sanctitate Servi DEI, ac miraculorum celebritate commemorata fuiſſent, recenſitis etiam inſtantiis Catholicorum Principum, & præſertim enixis precibus univerſæ Congregationis Presbyterorum Secularium Miſſionis, omnes rogavimus, ut quid cenſerent, liberis ſuffragiis exponerent; illi autem ſinguli ex ordine gravibus ſententiis dictis reſponderunt uno ore benedicentes DEUM, Beatum Vincentium inter Sanctos Confeſſores reponendum eſſe: horum omnium audito conſenſu, intimo cordis affectu exultavimus in Domino, qui concordes efficeret Fratrum noſtrorum voluntates, ut nomen ejus glorificaretur in Servo ſuo, ad quem honorandum, quantùm homines mortales poſſunt, corda noſtra impelleret, & mentes noſtras illuſtraret. Itaque Canonizationis diem indiximus, eoſque monuimus, ut in orationibus, ac jejuniis perſeverantes, Nobis in tanto opere exequendo ſupernum lumen atque auxilium impetrarent.

§. 44. Omnibus autem ritè abſolutis, quæ ex ſacris Conſtitutionibus, Romanæque Eccleſiæ conſuetudine peragenda erant,

hodie,

hodie, quæ fuit dies Dominica Sanctiſſimæ TRINITATIS in Sacroſanctam Lateranenſem Baſilicam decenter ornatam, cum Venerabilibus Fratribus noſtris S. Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus, necnon Patriarchis, Archiepiſcopis, & Epiſcopis, Romanæque Curiæ Prælatis, Officialibus, & Familiaribus noſtris, Clero Seculari, & Regulari, ac maximâ Populi frequentiâ convenimus, ubi repetitis pro Canonizationis Decreto petitionibus à dilecto filio noſtro Nereo S.R. Eccleſiæ Diacono Cardinali, Corſino nuncupato, noſtro ſecundùm carnem ex fratre Nepote, per eundem Thomam Antamorum Advocatum, & decantatis ſacris Precibus & Litaniis, ac Spiritûs Sancti gratiâ humiliter imploratâ, ad honorem Sanctæ & Individuæ TRINITATIS, ad Exaltationem Fidei Catholicæ & Chriſtianæ Religionis augmentum, authoritate Domini Noſtri JESU Christi, Beátorumque Apoſtolorum Petri & Pauli, ac noſtrâ maturâ deliberatione præhabitâ, & divinâ ope ſæpiùs imploratâ, ac de Venerabilium Fratrum noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiſcoporum in Urbe exiſtentium conſilio, & conſenſu, Beatum Vincentium à Paulo Sanctum eſſe decrevimus, definivimus, ac Sanctorum Cathalogo adſcripſimus, prout tenore præſentium ſimiliter decernimus, definimus & adſcribimus, illumque univerſos Chriſti fideles tanquam verè Sanctum honorare, & venerari mandavimus, & mandamus, ſtatuentes; ut ab univerſali Eccleſiâ in ejus honorem Eccleſiæ, & Altaria in quibus Sacrificia DEO offerantur, ædificari, & conſecrari, & ſingulis annis die decimâ nonâ menſis Julii, memoria ipſius inter Sanctos Confeſſores non Pontifices piâ devotione recoli poſſit.

§. 45. Eâdemq; authoritate omnibus Chriſti fidelibus verè pœnitentibus & confeſſis, qui annis ſingulis eodem Feſto die ad Sepulchrum, in quo Corpus ejus requieſcit, viſitandum acceſſerint, ſeptem annos, & totidem quadragenas de injunctis eis, aut aliàs quomodolibet debitis pœnitentiis miſericorditer in

Domino

Domino relaxavimus, & relaxamus in formâ Ecclesiæ consuetâ.

§. 46. His peractis DEUM Patrem Æternum, Regemque gloriæ Christum Dominum, Patris Sempiterni Filium, & Sanctum Paraclitum Spiritum, unum DEUM, unumque Dominum laudibus, & confessionibus veneráti, sacrôque hymnô: Te DEUM solemniter decantatô, omnibusque Christifidelibus tunc præsentibus plenariâ omnium peccatorum suorum indulgentiâ, & remissione concessâ, propter corporales nostras infirmitates affectamque valetudinem, senilemque ætatem ab eâdem Lateranensi Ecclesiâ recessimus, remanentibus in eâ Venerabilibus Fratribus nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, Archiepiscopis, Episcopis, & universô Clerô, & populô, quibus præsentibus à Venerabili Fratre Nostro Thoma, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali, Episcopo Prænestino, Ruffo nuncupato tanquam Cardinali in ordine antiquiori in Ara maxima præfatæ Basilicæ, ex indulto, & de licentiâ Nostrâ solemniter Missa cum Sancti ejusdem Confessoris commemoratione celebrata est.

§. 47. Decet autem Nos gratias agere, & gloriam dare DEO viventi in sæcula sæculorum, qui benedixit Conservum Nostrum in omni benedictione spirituali, ut esset Sanctus, & immaculatus coram ipso; & cùm illum dederit nobis quasi fulgentem solem in Templo suo in hac nocte peccatorum, & tribulationum nostrarum; adeamus cum fiduciâ Thronum Divinæ misericordiæ, ore & opere supplicantes; ut Sanctus VINCENTius universo Christiano Populo prosit meritis & exemplô, precibus adsit, & patrociniô, & in tempore iracundiæ fiat reconciliatio.

§. 48. Cæterùm, quia nimis difficile foret, præsentes Nostras originales Literas, ad singula loca, ubi opus esset, deferri, volumus, ut earum exemplis, etiam impressis, manu publici Notarii subscriptis, & sigillô alicujus personæ in dignitate Ec-

clesiastica constitutæ munitis, eadem, quæ ipsis præsentibus fides ubique adhibeatur.

§. 49. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrorum Decreti, adscriptionis, mandati, statuti, concessionis, elargitionis & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis DEI, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctum JOANNEM in Laterano, Annô Incarnationis Dominicæ millesimô septingentesimô trigesimô septimô, sextò decimo Kalendas Julij, Pontificatûs Nostri annô septimô.

✠ Ego CLEMENS Catholicæ Ecclesiæ EPISCOPUS.

QVAM

QVAM MIRABILIA TESTIMONIA TVA DOMINE.

SANCTUS PETRUS — SANCTUS PAULUS

CLEMENS PP. XII.

† *Ego Franciscus Episcopus Ostien; Card: Barberinus.*
† *Ego Petrus Episcopus Portuen. Card: Ottobonus.*
† *Ego Thomas Episcopus Pranestinus, Card: Ruffus.*
† *Ego Ludovicus Episcopus Albanen: Card: Picus.*
† *Ego Petrus Episcopus Tusculanus, Card: Corradinus.*
† *Ego Joannes Antonius Tit: S. Laurentii in Lucina Cardinalis de Via.*
† *Ego Antonius Felix Tit. S. Praxedis Presbyter Cardinalis Zondadari.*
† *Ego Georgius Tit. S. Mariæ in trans Tyberim Card: Spinula.*
† *Ego Ludovicus Tit. S. Priscæ Cardinalis Belluga.*
† *Ego Alvarus Tit. S. Bartholomæi in Insula Cardinalis Cienfuegos.*
† *Ego J. B. Tit. S. Matthæi in Merulana Card: de Alteriis.*
† *Ego Vincentius Tit. S. Petri ad Vincula Presbyter Card: Petra Major Pænitentiarius.*
† *Ego Nicolaus Maria Tit. SS. Joannis & Pauli Card: Lerçari.*
† *Ego Franciscus Antonius Tit. S. Sixti Presb. Card: Finus.*
† *Ego Fr. Vincentius Ludovicus Tit. S. Pancratii Presb. Card. Gotti Ordinis Prædicatorum.*

† Ego

† *Ego D. Leander Tit. S. Callisti Presb. Card: de Porzia.*
† *Ego P. Aloysius Carafa Card. Tit. S. Laurentii in Pane & Perna.*
† *Ego Franciscus Burghesius Card. Tit. S. Silvestri in Capite.*
† *Ego Vincentius Tit. S. Petri in Monte Aureo Presbyter Card: Bichius.*
† *Ego Joseph Tit. S. Thomæ in Parione Presb. Card. Firrao.*
† *Ego Ant. Tit. S. Stephani in Monte Celio Presb. Card: Gentili.*
† *Ego Fr. Jo. A. Card: Guadagni Tit. SS. Silvestri & Martini ad Montes.*
† *Ego T. Card: de Acquaviva Tit. Sanctæ Cæciliæ.*
† *Ego Dominicus SS. Quirici & Julittæ Presb. Card. Riviera.*
† *Ego Marcellus Tit. S. Mariæ in Ara Cœli Presb. Card. Passari.*
† *Ego Petrus Card: Aldrovandus Tit. S. Eusebii.*
† *Ego Fr. P. M. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Card: Pieri.*
† *Ego Josephus Tit. Sanctæ Pudentianæ Presb: Card: Spinellus.*
† *Ego L. S. Mariæ in Via Lata Prior Diaconorum Card. de Alteriis.*
† *Ego Carolus S. Agathæ in Suburra Diaconus Card. Columna.*
† *Ego Fabius SS. Viti & Modesti Diaconus Card: Oliverius.*
† *Ego Alexander S. Mariæ in Cosmedin. Diac: Card: Albanus.*
† *Ego Nicolaus S. Mariæ ad Martyres Diac: Card: Judice.*
† *Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Cardinalis Corsinus.*
† *Ego B. SS. Cosmæ & Damiani Diaconus Ruspolus.*

Locus ✠ Plumbi.
Antonius Card. Prodatarius.
F. Cardinalis Oliverius.

VISA DE CURIA
N. Antonellus.
J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Locus ✠ Sigilli.

Ita est, Basilius Quintilius Curiæ Eminentissimi & Reverendissimi D. Cardinalis Almæ Urbis Vicarii Notarius publicus in fidem.

Retrò

REtrò impressam Copiam, ex suo respectivè Exemplari Authentico, Romæ Typis impresso, subscripto, & Sigillô Culiculari communitô, exemplificatam, & reimpressam, collationatam, & in nonnullis locis, in quibus aliqui errores Typi fuerant deprehensi, correctam; cum prædicto suo Exemplari Authentico Romano concordare attestor. In Cujus rei fidem præsentes subscripsi, & Sigillô Illustrissimi ac Reverendissimi D. PETRI FRANCISCI GIANNINI, Utriusq; Juris DOCTORIS, PROTONOTARIJ Apostolici, Auditoris Generalis, & Administratoris Nunciaturæ Apostolicæ in Regno Poloniæ &c. communivi Varsaviæ, hac die decimâ quartâ Mensis Junij. Annô Domini 1738.

(L.S.)

STEPHANVS SKWARCZYNSKI,
Publicus Sacrâ Authoritate Apostolicâ Notarius, ac Nunciaturæ Apostolicæ Supremæ Actorum Cancellarius.

mpp.

MICHAEL
DE GRANOW
WODZICKI,

DECANUS, VICARIUS in Spiritualibus, & OFFICIALIS Generalis Cracoviensis, ABBAS Commendatarius Wachocensis.

UNiversis & Singulis, quorum interest, intererit, aut quomodolibet interesse poterit, Significamus, & ad Notitiam indubitatam deducimus. Quia Nos introscriptum Exemplar, Varsaviæ in Sacra Nunciatura revisum, & Legalisatum recognovimus, & admisimus, facultatemq; illud pro hac Diœcesi Cracoviensi reimprimendi ac publicandi, concessimus. In quorum fidem &c. Datum Cracoviæ Die 9. Mensis Augusti Annô Domini 1738.

(L.S.)

GASPAR SZCZEPKOWSKI,
CANONICUS Cracoviensis,
IUDEX Surrogatus.
mpp.

BIBLIOTH. UNIVERSIT. JAGELLONICAE

Biblioteka Jagiellońska
stdr0026070